

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoCsp/43/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119202910
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119202910.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobkyne: I. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. E. XXX, XXX XX G., právne zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.749,37 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 19Csp/35/2019-52 zo dňa 18.08.2020 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok.
- II. Stranám sporu sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol:
„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňu 3.749,37 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
II. Priznáva žalobkyňu vo vzťahu k žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.“

1.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia bolo vedené pod sp. zn. 17C/413/2015 a súd pojednával o právnom vzťahu, ktorý vznikol na základe návrhu zmluvy v roku 2005, avšak ako vyplýva aj z predložených dôkazov, ktoré boli predložené k tomuto právnomu vzťahu, tento právny vzťah pokračoval až následne do roku 2012, kedy podľa oznámenia zo dňa 14.09.2015 bola zaplatená posledná splátka, to znamená, že do 13.07.2012 predmetný právny vzťah 7 rokov existoval a na základe neho aj žalovaná strana od žalobkyne prijímala plnenia. Ako sa v skoršom konaní 17C/413/2015 ukázalo, tieto plnenia boli nezákonnými plneniami, boli plneniami z titulu bezdôvodného obohatenia a pokiaľ aj súd v konaní riešil 10-ročnú premlčaciu lehotu a priklonil sa k tomuto názoru, že v danom prípade nárok nie je premlčaný a tento nárok aj priznal, mal za to, že je viazaný týmto právnym posúdením veci aj rozsahom porušenia práva, ktoré v predmetnom konaní bolo zistené.

Čo sa týka výšky, ktorú odvádza žalobkyňa od sumy priznaného finančného zadostučinenia, vzhľadom na charakter tohto sporu a závažných porušení spotrebiteľskej legislatívy, považoval súd prvej inštancie výšku tohto finančného zadostučinenia ako polovicu sumy o ktorú sa chcel žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatiť, za preukázanú a v celom rozsahu dôvodnú a návrhu v celom rozsahu vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 255 a § 262 Civilného sporového poriadku.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva ani skutkový záver súdu prijatý po vykonanom

dokazovaní a ani právne posúdenie ktoré by boli preskúmateľné a dali (aspoň v základnom rozsahu) odpoveď na to, ako súd dospel k danosti nároku a jeho výške, prečo považuje sumu za primeranú s ohľadom na aké konkrétne skutočnosti a pod. Súd neprijal žiadne skutkové závery, ktorými by odôvodnil výšku finančného zadosťučinenia, jeho primeranosť, neoznačil ani na základe porušenia akého práva spotrebiteľa tak rozhodol, nedá sa hovoriť o preskúmateľnom rozhodnutí. Z rozsudku nevyplýva splnenie hmotnoprávnych podmienok pre priznanie sumy 3749,37 Eur a teda (podľa rozhodnutia) ani neboli preukázané.

Navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie sa zrušuje a vec sa vracia späť súdu prvej inštancie na nové prejednanie alebo aby zmenil rozsudok a žalobu zamietol. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok platený na základe podaného odvolania.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

4. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na (výstižné, správne a presvedčivé) odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

5. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), upravujúce práva spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak sa na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie zodpovedá.

6. Cieľom finančného zadosťučinenia je zavŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.

7. Hypotéza právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ustanovených Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi, a spôsobilosť porušenia práv alebo povinností privodiť spotrebiteľovi ujmu.

8. Účelom poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný a diskriminovaný.

9. Odvolací súd, v nadväznosti na uplatnené odvolacie námietky uvádza, že spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie len v prípade vzniku ujmy, ale už aj vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práva spotrebiteľa vzniknúť mohla. Samotné vyvolanie stavu žalovaným, na základe ktorého by žalobcovi ako spotrebiteľovi ujma mohla vzniknúť, je jedným z predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Spotrebiteľ nie je povinný odôvodňovať vzniknutú ujmu a stav právnej neistoty, prípadne uvádzať iné skutočnosti, týkajúce sa nároku na primerané finančné zadosťučinenie bezprostredne v konaní, v ktorom bolo vyslovené porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy.

10. Z obsahu spisu sp. zn. 17C/413/2015 Okresného súdu Prešov je zrejmé, že strany sporu uzatvorili dňa 08.04.2005 zmluvu o revolvingovej pôžičke, pričom obsah zmluvných podmienok je nečitateľný,

nezrozumiteľný pre jeho formu, v dôsledku čoho nie je možné ani zistiť obsah dojednaní. Na základe uvedenej zmluvy žalovaný zaslal na účet žalobkyne 30.000 Sk (995,81 Eur).

11. Odvolací súd je toho názoru, že žalovaný zneužil svoje postavenie dodávateľa, nevedomosť a neskúsenosť žalobkyne v oblasti uzatvárania spotrebiteľských zmlúv a jej finančnú tieseň (žalobkyňa v tom čase pracovala v detskej nemocnici s príjmom okolo 500 Eur, jej manžel bol nezamestnaný, pričom mali dve vyživovacie povinnosti k maloletým deťom) a svojimi nekalými praktikami, keď žalovaný po roku splácania pôžičky jej automaticky poslal revolving vo výške 1.625,17 Eur, ju bez jej vedomia, predchádzajúceho poučenia a jej súhlasu, zaviazal k ďalším plneniam. V dôsledku toho, že s jednou splátkou bola žalobkyňa v omeškaní, žalovaný nariadil vykonávanie zrážok z jej mzdy, a tieto jej zrážal priamo zamestnávateľ až do doby, ktorú určil žalovaný. Takto uhradila vyše 10.000,- Eur, čo je v porovnaní s pôžičkou 995,81 Eur závažná a neuveriteľná suma, na ktorú nárok v demokratickom štáte nemožno legitímne očakávať.

12. Žalobkyňa sa v pôvodnom konaní aktívne bránila podanou žalobou proti žalovanému. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 17C/413/2015-49 zo dňa 08.02.2016 bola žalovanému uložená povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 7.498,74 Eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania z priznanej istiny do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku od 23.01.2016 do zaplatenia. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 18Co/110/2016-87 zo dňa 26.06.2017 potvrdil prvoinštančný rozsudok. Na dovolenie žalovaného uznesením Najvyššieho súdu SR č.k. 1Cdo/238/2017-108 zo dňa 18.10.2018 uvedený rozsudok odvolacieho súdu zrušil v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 18Co/173/2018-137 zo dňa 20.01.2020 rozhodol súd tak, že opätovne potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

13. Aj s prihliadnutím na postoj žalovaného v konaní, ktorý spochybňoval dôvodnosť žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia navyše aj v dovolacom konaní, bola žalobkyňa dlhodobo nedôvodne vystavená psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty až do doby právoplatného skončenia konania vo veci samej. Žalobkyňa sa podaním žaloby úspešne domohla svojich práv voči žalovanému, čím je splnený predpoklad pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

14. K odvolacej námietke žalovaného čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvolací súd uvádza, že je len logické a spravodlivé, aby výška vychádzala z ujmy hrozacej žalobkyni. Je potrebné dodať, že ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je na úvahe súdu, ktorý v predmetnej veci svoje myšlienkové pochody náležite odôvodnil aj čo sa týka uvedeného, pričom súd druhej inštancie nemôže bezdôvodne vstúpiť do jeho úvahy.

15. Odvolací súd vzhľadom na požadovanú sumu zo strany žalobkyne sa stotožnil s výškou priznaného primeraného zadosťučinenia rovnajúcou sa polovici sumy o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil na jej úkor v plnom rozsahu, a to s ohľadom na aktívnu obranu žalobkyne v pôvodnom konaní, dĺžku trvania súdneho konania 5 rokov, počas ktorých bola vystavená psychickému vypätiu z výsledku súdneho konania, ako aj s ohľadom na nekalé praktiky žalovaného, ktoré sú odvolaciemu súdu z jeho rozhodovacej praxe známe. Žalovaný napriek judikovaným porušeniam spotrebiteľského práva vôbec neprejavil žiadnu mieru prijatia zodpovednosti za tento stav.

16. Judikatúra súdov, vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj inými odvolacími námietkami.

17. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Aplikujúc zásadu úspechu pri rozhodovaní o trovách konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešnej žalobkyni. Z obsahu súdneho spisu však vyplýva, že žalobkyni v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto jej ich náhrada nebola priznaná (čl. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 CSP).

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).